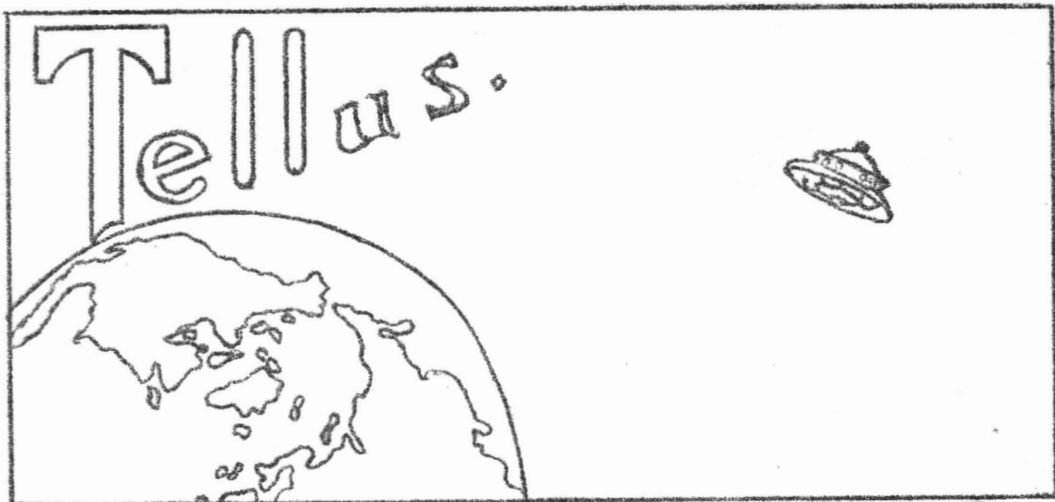

Organ för M. I. S.

Red:
S Svensson

Nr : 7

Årgång 4

1973.

Ur Innehållet.
=====

Jag älskar en flicka som
varit död i 2000 år.

Därför känns vissa dagar
så svåra.

U. F. O. Rapporter.

Vår gåtfulla Värld.

=====

Tellus.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap. Häre vill vi förmedla de senaste rönen som framkommit genom forskning inom t.e.x.

Astronomi, Rymdforskning, Svanne kultur, Parapsykologi, Religion, Grottforskning
Flygande Tefat, U F O rapporter mm. mm.

Malmö Interplanetariska Sällskap vill på ideell grund sprida upplysningar till allmänheten genom föredrag och film, inom dessa intressanta områden.

Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli-aug om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och möteslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet.

För vidare upplysningar vänd Eder till

Malmö Interplanetariska Sällskap.

Box 2012 200 12 Malmö 2.

Ordf. E Johansson.

Sekr. S Svensson.

Tel. 040 18 37 32.

Tel. 040 42 15 76.

Postgiro. 63 22 54.

Jag älskar en flicka, som varit död i 2.000 år

Professor Mario Signorelli leddes av en etruskisk prästinna till en underjordisk stad, ett av seklets märkligaste arkeologiska fynd.

Men sagan om deras kärlek genom årtusendena är ännu mera fantastisk.

 Kan kärleken överbrygga den klyfta som skapas av 2 000 svunna år?

Den nu 77-årige italienske professorn Mario Signorelli vet att det kan den. Han älskar en kvinna lidelsefullt. Och ändå har den kvinnan varit död i ca 2 000 år.

Men han har sett henne, han har rört vid henne, och han vet att hon betyder allt för honom.

Den mystiska kärlekshistorien började en disig novemberdag på en äng utanför Mario Signorellis lilla gård. Gården ligger i närheten av Viterbo, en gammal, murinhägnad stad sex mil nordöst om Rom.

Viterbo ligger i det område som en gång beboddes av det gåtfulla etruskiska folket. Man vet mycket litet om detta folk. Man har inte ens kunnat tyda deras alfabet. Men man vet, att det folket styrde Italien tills de blev besegrade av romarna.

Folk på trakten har fortfarande etruskiskt blod i ådrorna.

Och den novemberdag för 10 år sedan då Mario Signorelli tog en promenad över sina ägor såg han en syn som skapat stor oro bland italienska vetenskapsmän:

Han såg en ung flicka komma gående mot sig. På huvudet bar hon en gammal vattenkruka. En kruka av den speciella typ som de gamla etruskerna använde.

— Hon var den vackraste flicka jag någonsin sett, berättar Mario Signorelli. Jag visste genast vem hon var. Hon heter Ursena, är 19 år gammal och prästinna av adlig familj.

Jag blev kär i henne ned detsamma. Och hon i mig. Men vår kärlek var utan hopp. Min Ursena dog för drygt 2 000 år sedan...

Är professor Signorelli vrickad? Kanske.

Faktum är att han i årtionden har varit en erkänd arkeolog och historiker. Han har skrivit många böcker om Viterbo och om etruskerna. Den senaste utkommer inom kort och innehåller detaljer om detta okända folk, som Italiens statsanställda arkeologer kommer att få svårt att bortse ifrån.

Faktum är också att professor Signorellis mystiska möte med den etruskiska flickan har lett till en serie förbluffande arkeologiska upptäckter. Fynd, som missunnsamma kolleger i Rom försökte bortförklara men som nu äntligen har blivit officiellt erkända.

Professor Signorelli själv är en märklig blandning av vetenskapsman och mystiker. Men kanske är de två ytterligheterna lättare att förena än vi vanligen tror?

Professorns hustru Maria tar sin mans kärlek till Ursena med ro.

— Hur ska jag kunna vara svartsjuk på en kvinna som har varit död så länge? undrar hon.

Och Mario Signorelli berättar vidare om mötet med flickan som ledde honom till en av århundradets intressantaste upptäckter:

— Ursena tog min hand och ledde mig till en ingång till Riellogrottorna. Dessa grottor ligger på en brant sluttning ovanför en dal, som tillhör min gård. Grottorna var vid den tidpunkten helt utforskade, för den lokala befolkningen tror fortfarande att de är ett hemvist för onda krafter. Kanske går den övertron helt och hållet tillbaka till den tid då romarna besegrade etruskerna.

När vi nådde ingången till en grotta ställde Ursena ifrån sig kukan. Hon tog sen min hand igen och förde mig in i mörkret.

Jag var alldeles skräckslagen. Jag är ju inte ung längre, och jag var rädd för att snubbla i mörkret och kanske bryta ett ben. Ingen skulle ha hittat mig där inne i mörkret, eftersom traktens bönder undviker grottan.

Men arkeologen i mig segrade. Ty jag fick klart för mig att Ursena ledde mig genom en arkad som var ut-huggen djupt nere i det fasta berget, fortsätter Sig norelli.

Ursena förde mig ut och in genom dessa arkader och mörka tunnlar och trappor och ut i kamrar som fick ljus från stora eller små sprickor i bergväggen. Genom några av dem kunde jag se ut, ner i dalen där jag bor.

Vid ett tillfälle vände Ursena sig mot mig, log och sade: - Du bör känna till den här hemligheten.

För du är Metul, överstepräst år 3225 enligt etruskernas tideräkning. (Det motsvarar vårt år 1225 f Kr

I samma ögonblick var Ursena borta. Och jag stod där och förundrade mig över att jag hade förstått vad hon sa. Hon hade talat etruskiska - ett språk som ingen nu levande människa tidigare kunnat förstå. Det var som om någon styrt mina steg tills jag åter stod utanför grottan.

Och jag visste, att jag hade gjort ett sensationellt fynd. Jag hade upptäckt en länge glömd, underjordisk stad, som hade använts som tempel och begravningsplats av de sista fria etruskerna....

Några dagar senare mötte jag Ursena igen, och åter tog hon mig ner i den glömda staden. Men nu var den befolkad. Överallt mötte jag etruskiska präster och prästinnor. Jag mötte och talade med översteprästen Kawa och Kanu, vilkas bilder fortfarande kan ses som skuggor på väggen djupt nere i en av tunnarna. Kawa och Kanu berättade för mig hur det gick till när forntidens romare besegrade etruskerna och erövrade det nuvarande Toscana. Då prästerna såg att allt ovan jord var förlorat, beslöt de att rädda denna underjordiska tempelstad från ödeläggelse. De blockerade dess gator och rum med på konstgjord väg framkallade jordskred. Stora delar av staden murades igen, andra fylldes med vatten. Därför glömdes staden.

Kawa tog mig med ner, djupt i hjärtat av staden där prästernas största skatt ligger gömd.

Var alltihop en dröm? När professor Signorelli dagen efter kom ihåg vad han hade upplevt, gick han genast in i den grotta, som Ursena båda gångerna lett honom in i. Men en bit in var vägen blockerad av ett jordskred.

Under de tio år som har gott sedan dess har professor Signorelli använt nästan alla sina pengar på att göra utgrävningar i Riellogrottorna, tillsammans med ett par modiga arbetare.

Hittills har han lyckats gräva ut de två översta våningarna i tempelstaden. Och han fann, att de ser ut ungefär som han minns dem från sina besök då Ursena varit med.

- När vi började utgrävningarna hade vi inga planer att gå efter, berättar han. Men varje gång vi satte hackan och spaden i jorden var det som om en inre röst ledde mig på rätt väg.

Vi har inte spillt så mycket som en minut på att gräva förgäves.

Jag skulle tro att det understa lagret av den dolda ruinstaden är ca 10 000 år gammal, och de människor som bebodde staden under mer än 7 000 år har ett vetenskapligt kunnande som är långt större än vi kan föreställa oss.

De förstod hur man smälter metaller och tillverkar verktyg, vapen och smycken. Jag har funnit spår efter ett primitivt järngjuteri, som härstammar från en tid då människan, enligt dagens vetenskap enbart kände till brons.

Och jag har funnit ting som är så märkliga att de bara kan förklaras om man förutsätter en import av vetande och kunnande från rymden...

Professorn tar fram 11 stenar och visar mig dem. De är runda och polerade. En är kopparrig som månens yta. Andra är formade som ett mänskligt hjärta eller njure.

En av dem ändrar hastigt temperatur och blir iskall när jag tar den i handen.

Jag sträcker ut handen efter ännu en sten. Men då hindrar mig professorn mig handgripligen.

- Ni får inte hålla i de två stenarna samtidigt, säger han. Jag lägger ifrån mig den kalla stenen och tar den andra. Också den ändrar hastigt temperatur. Den blir mycket varm. - Varför får jag inte hålla i båda stenarna samtidigt? frågar jag.

Vänd.

-För ett år sedan kom grannens lille son och hälsade på mig, svarade Signorelli. Han tog den sten, som blir iskall, i den ena handen och den varma i den andra. Då drog hans ansikte ihop sig som i smärta, och han kastade dem ifrån sig.

Två timmar senare ägde ett våldsamt jordskred rum i Toscana. För ett par månader sedan kom pojken hit igen, och åter försökte han hålla i de båda stenarna samtidigt. Samma kväll började en serie jordskalv vid Ancona.

Jag kan inte bevisa någonting, men jag vill inte ta risken att låta er hålla i dem båda samtidigt.

Det låter för fantastiskt, sa jag. - Jag hittade de här stenarna tillsammans med skelettet efter en överstepräst i en oval kammare alldeles vid den underjordiska stadens "huvudgata", svarade Signorelli.

Då jag för första gången höll dem i min hand fylldes jag på samma gång av fruktan och övermod.

Översteprästen Kawa har berättat för mig att det ska vara 12 stenar. Han kallar dem "Den kosmiska kraftens stenar".

När man en gång hittar den tolfte stenen och lägger den till de andra, vem vet då, vilka stängda dörrar till tid och rum de kan öppna?

Vem törs i dag gissa, vad de kan uträtta, alla 12 stenarna tillsammans? Jag har själv rest tillbaka i tiden med min älskade Ursena, jag vet att det är möjligt...

Är Mario Signorelli verkligen en vrickad särling? Italienska historiker och arkeologer är tämligen eniga om det, trots att de nu erkänner att han gjort fynd som är mycket värdefulla för vetenskapen.

Men det står fast, att Signorelli har en förbluffande och helt oförståelig kunskap om etruskernas gamla kultur - var han nu kan ha fått den ifrån. I sina böcker har han skrivit om deras historia, deras märkliga ritualer, och deras språk och sånger.

Han har noga pekat ut andra platser där det finns andra underjordiska städer och gravar. Han har ritat upp grundplanen för den gamla befästningsanläggningen och beskrivit den primitiva skulpturen från etruskernas första århundraden, en period som hittills varit så gott som okänd för vetenskapen.

Andra arkeologers forskningar och utgrävningar har senare gett honom rätt på alla punkter.

Signorelli visar mig ett gammalt flygfoto över trakten. Han har ritat in ytterligare två platser där det finns glömda underjordiska tempelstäder. Ingen av platserna har grävts ut ännu. Han pekar ut den plats där vår kung Gustav VI Adolf under de senaste 15 åren har grävt ut etruskiska gravar.

Men kungen har aldrig så mycket som varit i närheten av de underjordiska städerna.

Kanske har kungen inte haft samma andliga vägledning som jag, säger Signorelli stilla.

Även om professors arkeologiska kollegor håfullt betecknar honom som sinnesförvirrad, har hans böcker och utgrävningar äntligen fått den italienska ststen att vakna.

Ifjol slog myndigheterna ner på honom: De förbjöd honom att gräva mer utan officiell tillåtelse. Och den tillåtelsen ville de inte ge honom.

Med ett sorgset leende säger Han åldrande arkeologen: - Tänk er att jag måste gräva fram allt det här bokstavligt talat med mina egna händer innan de kloka människorna i Rom började tro på mig. Och nu hindras jag av byråkrati och missunsamhet. Men å andra sidan så kan inte verkligt grundliga utgrävningar inte göras utan en större summa pengar. Och några sådana har jag inte längre.

Men det jag har funnit hittills räcker för att visa framtidens arkeologer att de måste fortsätta mitt arbete. De måste ta fram etruskernas dolda hemligheter i dagens ljus. Ty vår tidsålder har mer att lära av de döda än vi för ögonblicket kan föreställa oss...

Professorn tar mig med på en tur djupt in i berget, genom gravkamrar och mörka tunnlar, och visar mig allt som han har hittat. Det är kallt och inte så litet ruggigt härnere under jorden.

I dag kan jag inte se något, säger Mario, men jag möter med jämna mellanrum mina vänner från svunna tider och är med om deras ceremonier här nere. Och på ett sätt är jag glad över att 2 000 år lägger hinder i vägen för Ursenas och min kärlek. - Varför? frågar jag. Signorelli stannar och pekar på två smala sten-säten som är uthuggna ur klippans andra lager. I de två små nischerna satt en gång för 3 000 år sedan

två fångar, fastkedjade vid bergat, säger han. Det var en man och en kvinna, en präst och en prästinna. De begick synden att förälska sig i varandra och fullborda sin kärlek. De dog där i nischerna, av svält. Ända tills för tre år sedan hemsökte mannens själ fortfarande platsen.

Då jag nådde fram till nischerna under mina utgrävningar såg jag de två älskande i en vision, och en inre stämma manade mig: - Fader, giv mig fri...

Jag lyfte mina händer och vände mina öppna handflator mot den unge prästen och jag sade till honom: Du är fri nu.

Jag hade makt att göra detta, för att jag en gång var den etruskiske överste prästen Metul...

Signorelli tystnar. Och jag förstår varför han är glad över att det är en klyfta på 2000 år mellan honom och den unga prästinnan Ursena

Ty hade de kunnat, hade de väl älskat varandra som människor av kött och blod och därför som straff slutat sina dagar fastkedjade vid det underjordiska berget...

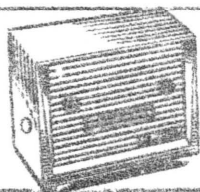
Därför känns vissa dagar så svåra.
=====

Nu talar vetenskapsmän över hela världen om "bio-rytmen"- den biologiska rytm som styr vårt liv från det ögonblick vi föds.

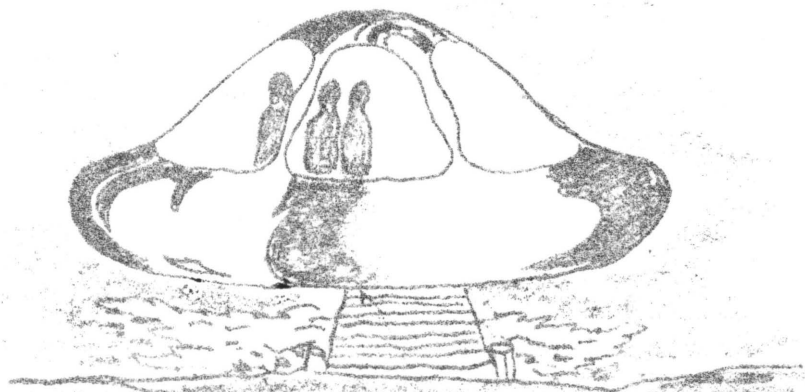
Från det vi föds, från samma ögonblick som vi tar vårt första andetag, behärskas vi helt av "biorytmen", anser många forskare.

Vårt liv rör sig i bestämda kurvor, har bestämda perioder av upp- och nergångar. Det går att räkna ut lika bestämt som planeternas omloppstid och tidvattnets växlingar. Den kroppsliga styrkan, vitaliteten och motståndskraften rör sig i en 23-dagars period, känslolivet pendlar från topp till botten under 28 dagar och när det gäller vår tankeförmåga avgränsas svängningen i intelligensen av 33 dagar.

Ett slags ebb och flod inom människan, något av "en inre klocka" med tre visare som går i olika takt. Som då och då sammanfaller till topp- och botten. Vissa vetenskapsmän är beredda att skriva under på

UFO rapporter

Två kvinnor från Grand Forks Nord Dakota, Mrs M Chenarides och Mrs M Anderson var en augnatt 1962 med om en märklig händelse då de besökte sitt sommarställe i Lake Movil i norra Minnesota. En kväll då Mrs Anderson höll på att lägga håret på sin dotter Mrs Chenarides, såg hon plötsligt genom fönstret ett märkligt objekt utanför stugan. Båda kvinnorna tittade ut genom fönstret på ett rött lysande objekt som svävade över båt-bryggan, knappt 15 m från stugan. Den sida på objektet som var vänd mot stugan hade tre fönster som var upplysta av ett gulaktigt ljus. I två av fönstren syntes siluetterna av tre människoliknande varelser. Objektet var ca 3m högt och 10m brett. De märkte båda två att "Männen" tittade på dem, och efter ett par minuter så släckte Mrs Anderson ljuset i stugan. Ögonblicket efter så släcktes också ljuset i objektet.

Plötsligt kände Mrs Anderson en cimetoständlig impuls att närma sig objektet, drog upp dörren och sprang ner mot bron. Kommen halvvägs såg hon hur den egendomliga tingesten sakta lyfta, göra en tvär vändning och var sedan borta, lika plötsligt som den hade kommit.

Rapporten är hämtad ur.

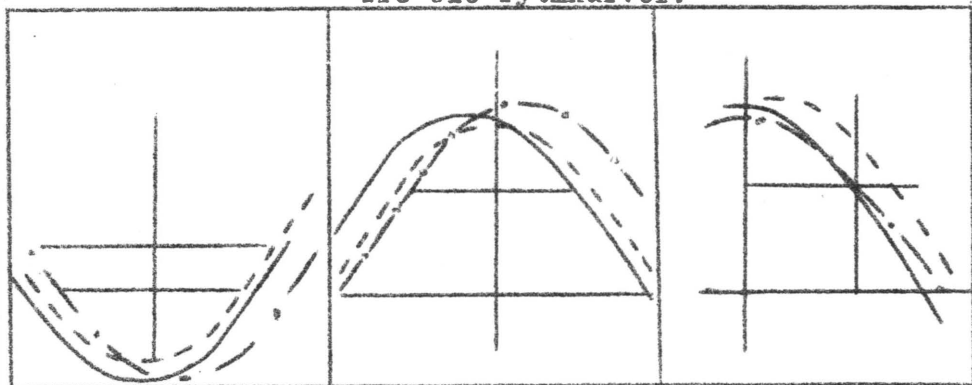
Ufo-nyt. Skandinavisk U.F.O.Information.

att biorytmen finns, att den statistiskt går att bevisa
Andra talar om vidskeplighet!

I dag rasslar datamaskinerna ner biorytmens olika
kurver: biorytmen håller på att bli en jätteaffär fram-
förallt i Japan, Schweiz och Västtyskland.

Alla människor fungerar enligt ett visst, förut-
bestämt mönster. Tre olika kurvor som sätter igång och
verkar i samma ögonblick som vi föds. Det är i växling-
en mellan de olika perioderna som vi har våra "kritiska
dagar". Dagar då vi har mindre motståndskraft, är känslomässigt avtrubbade, inte kan tänka klart.

Tre bio-rytmkurvor.

Mycket kritisk
period. Alla tre
kurvor i botten.

Toppenläge.

Här är man i ba-
lans, medelläge.

Professor Henry Le Roy kommenterar: - Det är min fasta
övertygelse att det finns något väsentligt i teorierna
om biorytm. Prof. H Krayenbühl vid neukirurgiska klini-
ken i Zürich. - Vi vet ännu inte vad som utlöser denna
biorytm i varje människa. Men helt säkert vet vi numer
att den finns.

=====

Årets mötesdagar.

Årets mötesdagar blir som följer. En eventuell ändring
meddelar vi pr kallelse.

2 Mars. 6 April 4 Maj 7 Sep 5 Okt

2 Nov 7 Dec.

=====

Isbitar från skyn

Vetenskapsmännen har ännu inte kunnat förklara hur det kan komma sig, att stora isbitar kommer nerstörtande på vår jord, år efter år. Varifrån kommer de? Och varför?

Den ogästvänliga hed som sträcker sig längs Bristolkanalen i norra Devon och Somerset i England är välkänd framförallt för sin fina fårstam och de eftersökta ylle tyger som kommer från dessa trakter.

Men natten till den 10 nov 1950 hände något som ytterligare skulle göra detta stilla, vindsvepta landskap känt.

Flera gånger under denna natt hade Edward Latham hört sin fårhund skälla frenetiskt. Collien brukade skälla endast när någonting ovanligt inträffade så Latham steg upp och gick ut. Himlen var klar, det var ganska kyligt, men inte kyligare än den vind som svepte över heden.

Latham kunde inte upptäcka någonting särskilt, så han antog att collien skällt bara för att göra honom uppmärksam på att han var i tjänst.

Men när morgonen kom, väntade en överraskning. Hundens skällde återigen i vild ilska, denna gång från en plats ungefär femtio meter bakom Lathams stuga.

När Latham kom fram fann han ett av sina får ligande dött på marken med ett djupt diagonalt snitt över bogen och nacken.

Det såg ut som om hugget utdelats med en yxa. Bredvid fårkroppen låg ett isstycke som Latham beräknade väga omkring 7 kilo, ett isstycke som fallit ned med sådan kraft att det borrar sig en halv meter ner i jorden.

vänd.

Latham berättade senare för myndigheterna:

"Det föret dödades lika snabbt som om det träffats av blixten. Runt omkring och ner mot vägen fann jag flera andra bitar av klar, hård is, de flesta av en storlek som en tallrik eller lite större. Jag har aldrig sett någonting liknande."

Efter långa undersökningar måste Brittiska flygministeriet erkänna att man var förbluffad. Isen hade inte kommit från något plan eller följt med någon storm och underligt nog tillfogade ministeriet: "Omständigheterna är inte sådana att händelsen kan hänföras till något meteorologiskt - eller annat väderfenomen".

Uppståndelsen kring händelsen hade knapp lagt sig förrän den upprepades den 24 nov 1950. Återigen var vädret milt och himlen klar. Under nattens första timmar kom ett isstycke i form av en kub med en fots sida rusande mot jorden. Det slog igenom taket på ett garage i Wandsworth nära London. Dessa oförklarliga isbombarde-mang var på intet sätt enbart ett engelskt problem. I mitten av april 1958 kom en skur av isbitar nerstörtande i en trädgård tillhörande mr och mrs Leo Kozlowski i Napa, Californien. Det var stora bitar, upp till en halv meter, och några av dem begravdes till hälften i jorden.

Och sedan kom den förbluffande händelsen som farmaren Edwin Groff i Reading, Pennsylvania var ute för. Han hörde ett visslande ljud och ögonblicket senare slog en is bit vägande 25 kg ner i jorden alldeles intill honom.

Ed Groffs isblock kom nervisslande den 30/7 1957. Den 14 aug samma år kom en skur av stora isblock över Gowen City i Pennsylvania.. och den 8 sep 58 tjöt ett isblock genom luften rakt ner genom taket till ett varuhus på North Third Street i Chester i samma stat. I likhet med de andra "isregnen" kunde ingen förklara hur det kom sig var isen kom ifrån eller hitta en naturlig förklaring.

Mr och mrs Dominic Bacigalupo upplevde denna händelse natten till den 2 sep 58. De satt och tittade på TV kl var nio och maken går ut i köket och sätter på kaffe. När han satt sig tillrätta framför TV:n igen hör han ett rasslande ljud från köket... ett isblock hade slagit ett meterstort hål i taket och fortsatt ner genom golvet.

Brittiska flygministeriet säger: "Dessa fenomen är ibland detta århundrades största mysterier"...